

ICCJ – Cariera judecătorilor și procurorilor. Interdicția legală instituită de dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr. 303/2004, republicată

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiți în condițiile art.33, nu pot fi delegați, detașați, transferați și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcția de judecător sau procuror.

Scopul reglementării fiind acela de a asigura stabilitatea la instanțele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraților în condițiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, dispozițiile art.33 alin.(14) din aceeași lege sunt aplicabile nu numai situațiilor enumerate de acest text, ci oricărei situații care ar avea ca rezultat eliberarea/vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condițiile art.33 din lege.

Decizia nr. 3759 din 27 septembrie 2012

Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011 s-a reținut că interdicția prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcția de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcția de judecător.

În motivarea acestei hotărâri, s-au reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, persoanele numite în funcția de judecător sau procuror în condițiile art.33 alin.(1) din Legea nr.303/2004, nu pot fi delegate, detașate, transferate și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcție.

Interdicția prevăzută de dispozițiile art. 33 alin. (14) din Legea nr.303/2004 republicată a fost introdusă prin O.U.G. nr.100/04.10.2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției și viza, inițial, o perioadă de un an.

Ulterior, prin Legea nr.97/2008 privind aprobarea O.U.G. nr.100/ 2007 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial nr. 294/15.04.2008, textul art. 33 alin.(14) a fost modificat, în sensul instituirii unei interdicții de 3 ani.

Urmând o procedură specială de admitere în magistratură, regula fiind admiterea în magistratură prin Institutul Național al Magistraturii, persoanele care promovează concursul organizat în condițiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004 trebuie să respecte interdicția instituită în alin. 14 al aceluiași articol.

Instituirea de către legiuitor a unei astfel de interdicții, în cazul judecătorilor sau procurorilor care promovează concursul de admitere, organizat în condițiile art.33 alin.1 din Legea nr.303/2004, are ca scop menținerea ocupării posturilor din cadrul acelor instanțe sau parchete, care se confruntă cu dificultăți constante în asigurarea necesarului de judecători și procurori prin modalitatea principală de admitere în magistratură. Posturile propuse pentru ocupare în baza acestei proceduri sunt publicate pe site-ul Consiliului Superior al Magistraturii, al Institutului Național al Magistraturii și aduse la cunoștință printr-un comunicat de presă, iar participarea la concurs a candidaților se face în

considerarea numai a acestor posturi și a respectării constrângerilor pe care le impune procedura vizată.

Dat fiind faptul că interdicția prevăzută de dispozițiile art. art. 33 alin. (14) se aplică în situația în care un judecător solicită transferul la o altă instanță sau un procuror solicită transferul la o altă unitate de parchet, Plenul apreciază că această interdicție se aplică cu atât mai mult în situația în care judecătorul solicită transferul/numirea la o unitate de parchet sau procurorul solicită transferul/numirea la o instanță.

O interpretare contrară ar conduce la instituirea unui tratament diferențiat, or, nu se poate admite ca interdicția să fie aplicabilă în prima situație, iar într-o situație similară aceasta să nu se aplice, scopul reglementării fiind în mod evident acela de a asigura stabilitatea la instanțele și parchetele la care s-a dispus numirea magistraților în condițiile art. 33 alin.(1) din Legea nr.303/2004.

Prin Hotărârea nr.1020 din 20 decembrie 2011 a Secției Pentru Judecători din cadrul C.S.M., în acord cu cele reținute de principiu în Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.989 din 20 decembrie 2011, s-a constatat că mai mulți procurori, între care și recurentul, nu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru numirea în funcție de judecător.

Împotriva celor două hotărâri a declarat recurs S0, susținând că prin Decretul nr.757 din 29.06.2010 emis de Președintele României a fost numit în funcția de procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Bujor, județul Galați, iar la data de 5.11.2011 s-a adresat cu cerere solicitând C.S.M. să fie numit judecător la Judecătoria Slobozia sau la Judecătoria Oltenița, având domiciliul în municipiul Călărași, cererea sa fiind respinsă prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secția pentru judecători a C.S.M., în temeiul Hotărârii nr.989 din 20.12.2011 adoptată de Plenul C.S.M.

În motivarea cererii de recurs s-a susținut că cele două hotărâri sunt nelegale, în esență, pentru următoarele motive:

– dispozițiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, sunt aplicabile în cazul transferului, promovării, delegării și detașării judecătorilor/ procurorilor care au fost numiți în condițiile art.33 din această lege;

– dispozițiile art.33 alin.(14) din această lege nu sunt incidente în cazul unei cereri prin care un procuror solicită numirea în funcția de judecător sau invers;

– Hotărârea nr.989/2011 introduce o reglementare discriminatorie în ceea ce privește judecătorii și procurorii care au fost numiți în funcție conform prevederilor art.33 din Legea nr.303/2004, republicată, în raport cu judecătorii și procurorii numiți în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege;

– Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală pentru că, dacă Hotărârea nr.989/2010 modifică Hotărârea nr.193/2006 a Plenului C.S.M. privind transferul judecătorilor și procurorilor, precum și numirea judecătorilor în funcția de procuror și a procurorilor în funcția de judecător, această hotărâre nu este aplicabilă cererii sale care a fost depusă anterior adoptării Hotărârii nr.1020 din 20.12.2011.

În concluzie, recurentul a solicitat anularea celor două hotărâri ca fiind nelegale și să fie obligat C.S.M. să emită o hotărâre prin care să propună numirea sa în funcția de judecător la una dintre instanțele care au posturi vacante (la data formulării cererii): Judecătoria Sectorului 6 București, Judecătoria Constanța sau Judecătoria Brăila.

Consiliul Superior al Magistraturii a depus întâmpinare prin care a invocat excepția de necompetență materială a Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția contencios administrativ și fiscal în ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., susținând că dispozițiile art.29 alin.(7) din Legea

nr.317/2004, excepție care a fost respinsă prin Încheierea din 21 iunie 2012.

Totodată, autoritatea publică intimată a invocat excepția inadmisibilității recursului în ceea ce privește Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secția pentru judecători a C.S.M. care, potrivit art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secția contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care potrivit art.29 alin.(7) din Legea nr.317/2004 nu poate fi atacată la Secția contencios administrativ și fiscal, nefiind o hotărâre adoptată de Plenul C.S.M.

În ceea ce privește Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., autoritatea intimată, prin întâmpinarea depusă, a solicitat respingerea recursului, susținând, în esență, că nu există motive de nelegalitate.

Recurentul a depus și concluzii scrise prin care a reiterat susținerile formulate în considerentele cererii de recurs și, în plus, s-a referit la cererile de intervenție care s-au formulat în cauză, respinse în practica acestei decizii, anterior dezbaterilor.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.1020/2011 a Secției pentru judecători a C.S.M., este inadmisibil pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Este necontestat că Hotărârea nr.1020/2011 a fost emisă de Secția pentru judecători a C.S.M. fiind contestată ulterior, astfel că prin Hotărârea nr.158/2012 adoptată de Plenul C.S.M., contestația recurentului a fost respinsă, iar această ultimă hotărâre face obiectul Dosarului nr.2859/1/2012 aflat pe rolul acestei secții.

Or, potrivit art.29 alin.(7) coroborat cu art.29 alin.(5) din Legea nr.317/2004 republicată, numai hotărârile Plenului C.S.M. pot fi atacate la Secția de contencios administrativ a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ceea ce face ca recursul

care privește Hotărârea nr.1020/2011 să fie inadmisibil, urmând să fie respins ca atare.

Recursul formulat împotriva Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M. este nefondat fiind respins pentru considerentele care vor fi prezentate în continuare.

Așa cum s-a arătat și la pct.1 al acestor considerente, prin Hotărârea nr.989/2011, Plenul C.S.M. a statuat că interdicția prevăzută de art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, este aplicabilă în cazul cererilor judecătorilor de numire în funcția de procuror, respectiv ale procurorilor de numire în funcția de judecător.

Potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, judecătorii și procurorii numiți în funcțiile respective, în condițiile art.33, nu pot fi delegați, detașați, transferați și nu pot promova la alte instanțe sau parchete timp de cel puțin 3 ani de la numirea în funcția de judecător sau procuror.

Astfel, prin Hotărârea nr.1020 din 20.12.2011 adoptată de Secția pentru judecători a C.S.M. a reținut că potrivit art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată și a Hotărârii nr.989/2011 a Plenului C.S.M., a constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru numirea în funcția de judecător în cazul cererilor formulate de 22 procurori de la parchete de pe lângă judecătorii, între care și cererea recurentului.

În primele critici formulate împotriva Hotărârii nr.989/2011, recurentul a susținut că dispozițiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, se aplică exclusiv în cazul transferului promovării, delegării și detașării judecătorilor/procurorilor care au fost numiți în condițiile art.33 din această lege, precum și că dispozițiile art.33 alin.(14) din lege nu sunt incidente în cazul cererilor care au făcut obiectul Hotărârii nr.1020/2011 prin care procurorii, între

care și el, au solicitat numirea în funcția de judecător, susțineri care sunt neîntemeiate.

Înalta Curte reține că C.S.M., în calitate de autoritate administrativă autonomă a puterii judecătorești, care gestionează cariera magistraților și realizează politicile de resurse umane ale instanțelor și parchetelor care formează sistemul puterii judecătorești, a interpretat prevederile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, în raport cu scopul urmărit de legiuitor prin reglementare, norma juridică în cauză făcând o enumerare exemplificativă, iar nu limitativă, a situațiilor în care stabilitatea pe funcție ar putea fi afectată.

Deci, cu alte cuvinte, Înalta Curte reține că dispozițiile art.33 alin.(14) din lege sunt aplicabile nu numai situațiilor enumerate de acest text și de Hotărârea nr.989/2011 a Plenului C.S.M., ci oricărei situații care ar avea ca rezultat eliberarea/ vacantarea postului ocupat de un judecător/ procuror numit în condițiile art.33 din lege.

O altă critică a recurentului este în sensul că Hotărârea nr.989/2011, care reprezintă o reglementare inferioară în raport cu legea, modifică dispozițiile art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004 republicată, introducând o ipoteză neavută în vedere de legiuitor, susținere care este neîntemeiată.

Astfel, așa cum s-a argumentat mai sus, prin reglementarea instituită la art.33 alin.(14) din lege, s-a urmărit, în esență, ca timp de 3 ani de la numire, judecătorul/ procurorul care a fost numit în funcție potrivit art.33 din lege să nu aibă nicio posibilitate să părăsească postul și astfel să afecteze stabilitatea statului de funcții și activitatea instanței/ parchetului respectiv.

Deci, cu alte cuvinte, Hotărârea nr.989/2011 nu modifică dispozițiile art.33 alin.(14) din lege, ci le explicitează cu o situație de mobilitate în funcția de judecător/ procuror,

apărută în gestiunea resurselor umane ale instanțelor/ parchetelor din sistemul autorităților judecătorești, de natură să afecteze activitatea acestora și să împiedice realizarea scopului urmărit de legiuitor.

Printr-o altă critică, recurentul a susținut că Hotărârea nr.989/2011 ar introduce o reglementare discriminatorie împotriva judecătorilor/ procurorilor care au fost numiți în funcții conform art.33 din Legea nr.303/ 2004 republicată, în raport cu judecătorii/ procurorii numiți în urma promovării examenului de capacitate, potrivit art.31 din aceeași lege, susținere care este neîntemeiată.

Astfel, în primul rând, interdicțiile care au ca scop ca judecătorul/ procurorul să rămână pe postul pe care a fost numit timp de cel puțin 3 ani au fost prevăzute prin art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, care nu a fost declarat neconstituțional și nici în cauză nu a fost invocată o astfel de excepție, singura cale prin care s-ar fi putut constata caracterul discriminatoriu al unei dispoziții legale.

Oricum în opinia Înaltei Curți, art.33 alin.(14) din Legea nr.303/2004, republicată, nu a introdus o reglementare discriminatorie, fiind vorba de situații diferite și de căi distincte de acces în profesie, legiuitorul având libertatea să prevadă condiții diferite în ceea ce privește mobilitatea și stabilitatea în funcția de judecător/ procuror, în raport cu modalitatea de acces în profesie.

În fine, recurentul a susținut că Hotărârea nr.989/2011 nu este aplicabilă în cazul soluționării cererii sale, astfel că Hotărârea nr.1020/2011 este nelegală, fiind încălcat principiul neretroactivității actelor juridice.

Deci, această critică vizează legalitatea Hotărârii nr.1020/2010, recursul formulat împotriva acestei hotărâri a Secției pentru judecători a C.S.M. fiind respins ca inadmisibil.

Oricum, în opinia Înaltei Curți, în privința Hotărârii nr.989/2011, care are un caracter explicativ al dispozițiilor art.33 alin.(14) din Legea nr.303/ 2004, republicată, aplicabilitatea sa trebuie raportată la data intrării în vigoare a prevederilor legale explicitate, singurele care produc efecte juridice.

În concluzie, recursul privind Hotărârea nr.989/2011 este nefondat, fiind respins ca atare, actul administrativ atacat fiind legal și temeinic.